

Publicerad 2016-06-11 05:54 av theperna

i fragment, i ingivelse

Vita brev #34 (Don't leave me this way)

Överallt och ingenstans senvåren 2016

Hej Bianca

Våren är nästan över, tiden rinner ut, vår tid rinner ut.

Hej Bianca

Kom och drick med mig igen, på andra sidan bordet, från andra sidan världen.

Hej Bianca

Du är under radarn, försvunnen. Jag var i Stockholm och letade efter dig, eller jag var där ändå och kunde inte låta bli att söka efter dig. Gå till din port, spana mot ditt fönster, lämna kryptiska meddelande i receptionen till ditt kontor. Men allt jag fann var din lillskrutta, din man och en annan kvinna (barnflicka?), en vardag. Men av dig inte ett spår, det öde landet.

Hej Bianca

Mina brev når dig nog inte eller om du inte svarar, vet ju inte. Jag tror på det förstnämnda. Nåt imbecillt hopp, så jag envisas ändå, i tron om att en dag når dom fram, en dag ska dom betyda något. Jag stoppar personligen in det här under dörren till ert Halmstadshus.

Hej Bianca

Kanske jag väntar på dig

Hej Bianca

Våran tid försvinner

Hej Bianca

Jag minns din pappas bibliotek, som vi läste dikter ur för varann i tonåren. Svårmodiga och kvasiintellektuella var vår framtoning i för tajta svarta kläder, second hand-klänningar och -kavajer. Blev vi dom? Blev vi något annat? Mitt bibliotek är nedpackat i flyttlådor i en källare. Finns ingen status längre i ett bibliotek, ingen mystik, ingen svårfångad lockelse. Bianca finns din pappas bibliotek kvar? Är det en plats eller ett tillstånd eller kanske en identitet? Jag skall sluta googla, för det gör mig till en annan.

Hej Bianca

Det har varit en ensam vinter, inte i svart inte i vitt men i grått. Och jag hade behövt dig, du hade nog

behövt mig med, vi hade behövt varann här. Var va du när frosten kröp på insidan de dåligt isolerade fönstren här, var fanns dina ord, din röst när det blev ännu ett år?

Hej Bianca

Stanna upp lite... Jag var alltid här. Rent geografiskt må jag varit borta eller iväg långt ut. Men mina första livstecken gick till dig, alltid till dig. Jag var alltid just precis här, aldrig gömd eller oåtkomlig.

Hej Bianca

Jag har precis lämnat sjukhuset efter de sista veckorna av behandlingar. Mina skador har läkt bra, någon atlet blir jag väl aldrig mer (om jag ens va i närheten av det innan), det enda bestående men jag kommer att bära med mig är att jag aldrig kan skaffa några barn. Rent fysiologisk fungerar jag därnere, det är nåt med spermier som gör dem odugliga. Jag vet inte om det betyder så mycket, har ju knappast varit aktuellt. Sen har jag fått ett fint papper på att jag tjuter när jag går igen metalldetektorer och säkerhetskontrollen på flygplatser. Funderar starkt på att ta "Skrotnisse" som mellannamn.

Hej Bianca

Var fanns dina lockelser när någon annan lockade på mig? För jag undrar, jag undrar verkligen.

Hej Bianca

Fan, du är det första jag kommer att tänka på i en tågkupé på väg norrut genom Europa.

Hej Bianca

Dina telefonnummer fungerar inte och jag vet inte vart jag vågar ringa. Dom nätterna när jag skulle skickat nåt fyllesms har jag inte kunnat. Kanske är det bra för kanske hade det blivit för många. Men kanske hade det gjort mig mer mänsklig, mer levande för dig om jag kunnat göra det.

Hej Bianca

Sverige är på andra sidan. Himlen rodnar över Öresund, grå skyar tecknar sig mot fonden och vågorna piskar skum vid strandkanten härnere. Och jag hatar mig själv för att jag målar en sån pekoral i text. Jag står på balkongen på det lilla familjehotellet, vi tog in här på väg hem efter en Roskildefestival, (kommer inte ihåg vilket år, 95 kanske?). Men du hade tagit några bilder, som glad men förstås väldigt duktig amatör, på Tricky var det här jag för mig. Du fick sålt dom till någon tidning, ganska bra pengar, och för att fira tog vi in på hotell på hemvägen, åt hummersoppa och duschade hur länge som helst. Jag kom ihåg det där i mina tankar ut genom tågfönstret och klev av här när det passerade, som en ingivelse. Ville se om hotellet fanns kvar, ville bo här en natt, ville känna om du fanns kvar här någonstans. Det är ett fint hotell och balkongen är verkligen magnifik. Hade vi balkong då? Minns inte. Någon hummersoppa kunde dom inte skaka fram ikväll, men väl havskräftor och en flaska vitt att avnjuta här på balkongen, fast det är lite för kallt för det egentligen. Du skulle varit här med mig och delat det här och vinet. Inatt skall jag sova bland våra tonårsdrömmar, dom vi delade.

Hej Bianca

Jag räknar fräknar på din mjölkvita hud när jag inte kan sova.

Hej Bianca

Det är gospel i vinden och åskan går över vatten. Vi är alltid på väg när vi faller, när sköra trådar går av. Gjut liv i mig, forma mig till en tennsoldat. Sy ihop mig med dina lockar och mena vad du säger. För nästan allting är möjligt och inget kan få mig tyst. För vi har delat internetporr och Svansjön, smuggelsprit och galamiddag. Det är sanning, det raka och oförställda som är våra minnen, vår historia, vi. Och vi kan inte ta bort endera sida. Du vet, jag är aldrig helt tyst.

Hej Bianca

Den är så len..., ”den är så len att den behöver tuktas”. Berusningen är så len. Jag har dina rep här, några av dina hårstrån har fastnat i dem...

Hej Bianca

Ignorera ljuset som bländar dig vilse. ”Genom allt”, var det inte så vi sa, vad det inte det vi stod för? Var det vid Tegelsee, Berlin? Där du fick fläckar när vi satt i fuktigt gräs som aldrig gick bort. Du bar dom som tatueringar, som statement på din ljusa jacka och i rumpan på dina slitna jeans. Så vad blev det av det där idealet? Väjde vi för några svårigheter eller gick vi oförtrutet genom allt? Det är lätt att titta tillbaka och se hur otympliga och storslagna de där tankarna man hade som ung var. De var så rena och oförstörda. Men de gjorde oss också blinda, kompromisslösheten som belastning. Sanningens ljus, ibland bländar det och du finner dig på kollisionskurs med allt eller så blir du bara stillastående paralyserad som ett lätt byte.

Hej Bianca

Säg det jag vill höra, för bara människor läker människor.

Hej Bianca

Ett utsålt Ullevi, jag sitter på läktarn. En skärva folklik svensk sommar, precis lika urvattnad som vanligt. Den där masspsykosen som verkar slå till så fort termometern passerar 18 grader, det må gälla stadiumrock, grillning, blaskig öl på uteserveringar eller va fan som helst, bara det är tillräckligt hjärndött för att kunna samla alla kring. Jag hade inte tänkt va här, men jag var ändå i landet och en av stråktjejerna som jag känner kunde fixa en biljett. Nu sitter jag där, undrar om du springer runt därnere vid scenkanten med dina kameror. Jag kikar, men jag sitter för långt ifrån för att urskilja dig. Ja kanske är du där, det känns så. Men det är nog också det enda jag känner den här kvällen, alla andra verkar känna hur mycket som helst. Jag känner bara dig, aldrig musiken, samhörigheten eller ... jo sista låten med stråkarna, då känner jag innerligheten. Men inga rockenrollens blåa ögon, igen, den tiden är förbi.

Hej Bianca

Naturligtvis valde jag fel kväll. Ikväll klev Thåström upp som gäst. Hoppas du fick dig en god look, om du nu var där vid scenkanten. Thåström, kunde du verkligen hålla dig i skinnet då...? Jag köpte kvällstidningarna, dom är outhärdliga, just sayin´

Hej Bianca

Det gör ingen skillnad, ett utdraget farväl. Ingen utväg, bara en accelererande ton av natten. I blåsvart kommer den krypande över takåsar och i trädkronornas vajande. Men hettan sitter åt på bara skinnet, lämnar inte. Varje gång du andas blossar den upp. Öknens oförlåtande förklädd till dröm. Då spelar det ingen roll att dimman ligger en halvmeter över gräsmattan och beslöjar. Het går drömmen, över plåttak till mitt fönsterbleck. Så andas du igen, häftigare, nästan gnyendes. Som om att du kväver din melodi, den som börjar vid den blåsvarta kanten och slutar vid mitt namn. Viskningen den går genom drömmen, tyst, bara antyds och väldigt sällan, men den är där hur du än döljer dig. Jag har tavlor i brandgult och jord och jag har en bild av vinröd sammet och benvita linnerier virad som dina lockar runt min sinnlighet. Borta eller här, ett chimärt farväl, för vi finns alltid i närheten av varann, ingen utväg.

Hej Bianca

På gränsen; det är ett väldigt skönt tillstånd att befinna sig i.

Hej Bianca

Prag är hemma nu, jag har förlikat mig med det. Lägenheten i Halmstad är just såld, bara nån timme sen faktiskt. Jag bor på hotell vid Norre Katts park, har aldrig bott på hotell i Halmstad förut, det har alltid varit hemma på ett eller annat vis. Det har alltid funnits nån säng här man kan landa i. Men denna gång ville jag inte, jag ville vara här anonymt, utan band, för mig själv. Jag åker tåget hem imorgon, via Berlin och Leipzig. Stannar i Prag några dar, det är sommar nu, det förpliktar. Jag ska skriva i sommar, en bok. Det finns ett hus jag kan låna nästan när och hur länge jag vill, bortan i bergen på gränsen mellan Tjeckien, Slovakien och Polen. Så jag kommer vara där en hel del för att få lugn och ro. Skulle du vilja komma ner dit nån gång under sommaren och älska med mig? Där får vi vara ifred... från allt.

Hej Bianca

Vi får ta och dö en annan dag, idag har jag inte orken till mer än så här.

/D

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren theperna med Poeter.se id #15213 innehar upphovsrätten